Myší kožúšok

Bol raz jeden kráľ a ml ženu so zlatými vlasmi, ktorá bola taká krásna, že podobnej na Zemi nebolo...

Jedného dňa kráľovná veľmi ochorela a cítila, že sa už nevylieči. Skôr než zomrela, musel jej kráľ sľúbiť, že sa už neožení so žiadnou ženou, ktorá by nebola rovnako krásna ako ona a ktorá by nemala rovnako také nádherné zlaté vlasy.

Kráľ sa dlho nevedel zmieriť s jej smrťou a nechcel si vziať inú ženu. Jeho radcovia mu však vysvetlili, že kráľovstvo potrebuje opäť kráľovnú , že sa musí oženiť.

Kráľ mal dcéru, ktorá bola rovnako krásna ako jej matka a mala rovnako krásne zlaté vlasy. Keď vrástla, všimol si kráľ túto podobnosť a pocítil k nej prudkú lásku. Radcovia a ešte viac princezná boli zdesení jeho želaním oženiť sa s vlastnou dcérou. Princezná dúfala, že ho od jeho úmyslu odradí a žiadala, aby jej pred svadbou daroval troje šiat. Myslela si totiž, že bude nemožné také šaty zaobstarať: jedny zlaté ako slnko, jedny strieborné ako mesiac a jedy trblietavé ako hviezdy. Okrem toho si priala plášť ušitý z tisícok malých myších kožušiniek, na ktorý mala dať kúsok svojej kože každá myška v celom kráľovstve.

Kráľ však svoje želanie neopustil. Keď po veľkej námahe dal všetko dokopy, povedal jej: „Zajtra bude svadba." Princezná sa teda rozhodla uprchnúť. Zobrala si niekoľko šperkov troje šaty, zavrela ich do škrupiniek od orechov, obliekla si plášť z myších kožušiniek, začiernila si tvár a ruky sadzami. Potom utiekla a bežala až k lesu, kde prenocovala v dutom kmeni ako včeličky.

Les patril už inému kráľovi a jeho poľovníci ju tam ráno našli. Ohlásili svojmu kráľovi, že našli

prapodivné zviera. Kráľ ho chcel vidieť. Keď u poľovníci chytili, prosila o zľutovanie a povedala, že je chudobné dieťa. Na to poľovníci povedali: „Myší kožúšok, budeš dobrý do kuchyne, pôjdeš s nami, budeš zmetať popol."

Myší kožúšok dlho živoril v kráľovskom zámku. Jedného dňa sa konala slávnosť a princezná v myšom kožúšku sa opýtala kuchára, či by sa aspoň odo dverí mohla pozrieť. Kuchár jej dovolil ísť do vnútra na pol hodinku. Princezná zašla do chlieva, kde spávala, umyla si tvár a z orecha vybrala svoje šaty, ktoré žiarili ako slnko.

Šla do slávnostnej sály a všetci si mysleli, e musí byť kráľovská dcéra. Kráľ jej vyšiel v ústrety, tancoval s ňou a pomyslel si: „Takú krásnu dievčinu moje oči ešte nevideli!" Keď tanec skončil, princezná sa poklonila a skôr, než sa kráľ spamätal, zmizla a nikto nevedel kam.

Bežala do svojho chlieva, zobliekla si šaty, začiernila si tvár a ruky sadzami, navliekla si kožúšok z myší a včas sa vrátila do kuchyne, tak ako jej kuchár prikázal. Kuchár sa však tiež chcel prizerať na oslave a kázal jej, aby uvarila polievku pre kráľa. Princezná uvarila chlebovú polievku, najlepšiu, akú vedela a dala do ej zlatý prsteň zo svojich šperkov.

Kráľ povedal, že ešte nikdy nejedol lepšiu polievku a keď dojedol, na dne taniera našiel prsteň. Dal si ihneď zavolať kuchára, aby mu to vysvetlil. Kuchár sa veľmi preľakol, ale kráľ chcel iba vedieť, kto varil polievku. „Musím priznať, že polievku som nevaril ja, ale Myší kožúšok," povedal kuchár.

Princezná v myšom kožúšku musela prísť pred kráľa. Povedala mu, že je chudobné dieťa, ktoré už nemá ani otca, ani matku a vraj nevie, kde sa prsteň vzal. Tak u kráľ poslal zas do kuchyne.

Ešte dvakrát sa konala slávnosť a zakaždým dostala princezná od kuchára dovolenie pol hodiny pozerať sa. Druhýkrát si vzala šaty strieborné ako mesiac a kráľ mal radosť, že ju opäť vidí. Pripadala mu ešte krajšia, než predtým. Potom musela zas utekať do kuchyne uvariť mu chlebovú polievku, do ktorej tentokrát hodila zlatý kolovrátok, ktorý si priniesla z domu. Kráľ si ju opäť predvolal a ona zase povedala, že o kolovrátku nič nevie, tak ju musel nechať ísť.

Pri tretej slávnosti to nebolo inak. Obliekla si šaty, ktoré sa trblietali ako hviezdy a vstúpila do sály. Kráľ jej však nenápadne navliekol zlatý prsteň. Keď tanec skončil, chcel ju zadržať, ale vytrhla sa m a rýchle zmizla medzi ľuďmi. Pretože kráľ prikázal, aby tanec trval mimoriadne dlho, nemala princezná už čas ísť si vyzliecť šaty a tiež jej jeden prst ostal čistý, keď sa natierala sadzami. Kráľovi dala tentokrát do polievky zlaté pradeno. Keď si ju nechal zavolať, všimol si biely prst a aj prsteň, ktorý jej navliekol pri tanci. Tu zrazu jej chytil ruku a keď sa mu chcela vytrhnúť, skĺzol jej myší kožúšok trochu nadol a trblietavé šaty zažiarili. Kráľ chytil plášť, strhol jej ho a tu sa objavili jej krásne zlaté vlasy. Princezná si teda zotrela sadze z tváre a bola krajšia, než všetky ženy na svete. Slávila sa svadba a žili spolu šťastne, až kým nepomreli.

